

RONI LOREN

LONG

Zij die ontkomen

ACRE

Roni Loren

Zij die ontkomen

Long Acre-serie – deel 1

Vertaling Femke de Moor

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Niets kan je redden. Olivia Arias wreef het kippenvel van haar armen toen ze de woorden las die op het bord gekrabbeld waren onder de kwaadaardig-uitziende wesp die op de muur van de gymzaal was geverfd. NIETS KAN JE REDDEN VAN DE ANGEL! Er hingen nog meer getekende posters scheef onder de belachelijke mascotte en het vrolijke handschrift van de cheerleaders die verklaarde dat de Millbourne Yellowjackets de Creekside Tigers gingen verslaan. Een slimmerik had een tijger getekend met een opgezwollen gezicht en een EpiPen met een kruis erdoorheen.

Niets kan je redden. Het niveau van kunstzinnig talent zou Liv moeten laten lachen. Toen ze nog op de middelbare school zat, zou zij niet degene zijn geweest die dit soort borden zou maken maar ze zou wel de tekeningen en het sarcasme waarderen. Nu kon ze voor beiden geen enthousiasme opbrengen. De rare, veel te vrolijke mascotte. Dat ze hier was.

Dit was niet de gymzaal waar het was gebeurd. Dat gebouw was een paar maanden na de tragedie al neergehaald. Bloedvergieten bedekt met vuil. Een monumentale binnenplaats was er aan de andere kant van de school voor in de plaats gekomen. Ze had de omweg genomen en had vermeden er langs te lopen toen ze naar binnen liep, bang dat het alle dingen die ze zo diep had weggedrukt naar boven zou halen. Zelfs na twaalf jaar kon ze het niet aan om te kijken naar de namen die op de lijst van de diploma-uitreiking hadden moeten staan en nu op een herdenkingsmonument stonden. Mensen waar ze naast had gezeten in de les. Mensen waar

ze vrienden mee was geweest. Mensen waarvan ze dacht dat ze ze haatte tot ze er niet meer waren en ze zich besepte hoe stom en oppervlakkig de haat van de middelbare school was. Nu waren ze alleen maar namen in steen, herinneringen geschilderd op de muren van haar hersenen, gaten in de harten van mensen.

‘Je zei dat je niet in de gymzaal was toen de eerste schutter binnen kwam.’

De rustige stem van de interviewer bracht Liv terug uit haar gedachten, en ze knipperde in het licht van de felle cameralampen. Ze hadden het over de tragedie als geheel gehad, maar nog niet over de details van die avond gesproken. ‘Wat?’

Daniel Morrow, de filmmaker die de documentaire maakte, gaf haar een aanmoedigend knikje, waardoor zijn te gestylede haar over zijn voorhoofd viel. ‘Je was niet in de gymzaal...’

Liv slikte de brok in haar keel weg. Misschien had ze haar vermogen om hiermee om te gaan onderschat. Ze had ingestemd omdat de opbrengst naar de families van de slachtoffers ging en naar onderzoek dat kon voorkomen dat dit soort dingen nogmaals zouden gebeuren. Hoe kon ze daar nou nee tegen zeggen zonder harteloos over te komen? Maar op dit moment wenste ze dat ze had geweigerd. Oude angst kroop omhoog langs haar nek, alsof er honderden spinnen over haar huid liepen. De geluiden en herinneringen van die nacht dreigden haar in te halen. Ze sloot haar ogen even en richtte zich op haar ademhaling.

Ze was dat bange meisje niet meer. *Ze zou* dat meisje niet meer zijn.

‘Wilt u een pauze nemen, mevrouw Arias?’ vroeg Daniel, zijn stem echode door de donkere, lege gymzaal.

Ze schudde haar hoofd, de lichten voelden te heet op haar huid. Geen pauzes. Ze moest hier doorheen. Als ze een pauze zou nemen, zou ze niet meer terugkomen. Ze opende haar ogen en strekte haar rug, hield zich vast aan haar voorraad kalmte, die plek waar

ze naartoe ging en deed alsof ze over dingen sprak die een ander waren overkomen, mensen die ze niet kende, op een school waar ze nooit van gehoord had. ‘Nee, ik was niet in de gymzaal. Ik was de gang op gelopen om een luchtje te scheppen.’

Niet helemaal waar. Ze was bij het gala weggeslopen naar de kast van de conciërge, met Finn Dorsey. Maar zij en Finn hadden dat deel van het verhaal nooit verteld, want hij was daar met een ‘echte’ date en hij zou nooit willen dat zijn ouders of iemand anders wisten dat hij weg was geslopen met iemand als Olivia Arias. Ze had hem eerst de kast in getrokken om met hem te ruziën, om hem te laten weten hoe ze zich gepasseerd voelde door zijn date, die ook nog voorzitter was van de studentenraad. Maar ruziën had alleen maar het vuurtje dat tussen hen brandde opgestookt. Jong, misplaatst, compleet ongemakkelijke lust. Ze waren net bij het tweede honk aangekomen toen ze de eerste schoten hoorden.

‘Wat gebeurde er toen je op de gang stond?’

Liv wilde daar niet aan denken. Ze had zo lang met flashbacks geworsteld dat het voelde alsof ze de duivel opnieuw uitnodigde om terug te komen. Het enige wat ze kon doen sinds dat verschrikkelijke jaar was honderd procent vermijding, zich afsluiten van alles en iedereen van toen. De herinnering opnieuw beleven zou te veel zijn. Maar ze kon het niet helpen. De beelden kwamen toch wel.

‘Toen ik de schoten en het geschreeuw hoorde, verstopte ik me in de kast van de conciërge.’ Zij en Finn hadden gedacht dat het een eindexamengrap was geweest, tot ze Finns date, Rebecca, het woord ‘geweer’ hoorden schreeuwen.

Geweer.

Een woord dat hun wereld om zeep had geholpen en voor altijd in een andere richting had geduwd.

‘Dus je hebt de schutters nooit gezien?’

Liv sloeg haar armen om zichzelf heen, ze probeerde niet te rillen van de innerlijke kou en negeerde de dennengeur van ont-

smettingsmiddel die in haar neus brandde alsof ze daar weer was. Ze kon nog steeds geen echte kerstboom kopen door die geur. ‘Ik zag niemand tot Joseph de deur open deed.’

Omdat Finn haar daar had achtergelaten. Het moment dat hij Rebecca hoorde schreeuwen, had hij Liv in de steek gelaten. Hij had iets tegen haar gezegd, maar ze kon zich niet herinneren wat. Het enige wat ze zich kon herinneren was dat hij weg was gegaan. En in zijn haast om zijn echte date te redden, had hij Joseph per ongeluk op Livs aanwezigheid gewezen.

‘Hij richtte het geweer op me en schreeuwde tegen me dat ik op moest staan.’ Haar stem haperde bij het laatste stukje, geraakt door de scherpe herinnering, waardoor die overweldigende angst dat ze haar laatste minuten leefde, terug naar boven kwam. Ze had geleerd om met de paniekaanvallen die haar na die nacht teisterden om te gaan – toen ze gezien had hoe de loop van dat geweer op haar gericht was en de bange, maar vastbesloten blik van haar voormalige biologiepartner zich in haar boorde als koud staal.

‘Maar Joseph haalde de trekker niet over?’

Liv keek naar haar handen, ze draaide de trouwring van haar moeder om haar vinger. ‘Nee. Hij wist wie ik was. Ik... stond niet op zijn lijst.’

‘Wat bedoel je?’

Natuurlijk wist Daniel wat dat betekende. De media was op het manifest van de moordenaars gedoken als mieren op honing. Joseph en Trevor hadden het gala bewust uitgekozen. Niet om de populaire mensen of de mensen die hen hadden gepest neer te schieten. Ze wilden de *gelukkige* mensen neerschieten. *Als je gelukkig kunt zijn in een achterlijke wereld zoals deze, dan ben je blind en te dom om te blijven leven.* Dat was het motto van hun missie geweest.

Liv was niet gezien als een *gelukkig persoon* en was dus gespaard. Maar ze zou het niet zeggen en stond open voor de vraag *waarom ze*

niet gelukkig was. Er was genoeg speculatie in de pers toen het net was gebeurd. Waarom waren de gelukkige overlevenden *gebroken*? Waren zij de rotkinderen? De beschadigde kinderen? *Vrienden* van de schutters? ‘Joseph en ik hadden aan een project bij scheikunde gewerkt. We waren geen vrienden, maar ik was aardig tegen hem.’

En hij was aardig tegen haar. Maar ze had ook een deel van hem gezien dat haar later zou achtervolgen. Toen ze zich zorgen had gemaakt dat hun project niet goed genoeg zou zijn, had hij haar verzekerd dat de rest van de klas vol zat met idioten, atleten, en klootzakken, dus in vergelijking daarmee zouden ze geniaal zijn. Hij had naar haar gelachen en gezegd: *Ik bedoel, serieus, iemand moet ze uit hun lijden verlossen. Ons redden van de moeite om met hun om te moeten gaan.*

Toen was ze al lid van de kerk van sarcasme en ze had niets met haar klasgenoten gehad en dus had ze zijn opmerking ook zo gezien en was het met hem eens geweest. Nu werd ze misselijk als ze aan dat gesprek dacht. Ze was het met een moordenaar eens geweest. Had hem meer brandstof voor zijn vreugdevuur gegeven.

‘Hij vloekte en zei dat ik hier moest blijven en zette een stoel aan de buitenkant tegen de deur.’ Ze drukte haar lippen op elkaar. ‘Daarna hoorde ik nog meer schoten.’

‘Vermoedelijk toen hij en Trevor op’ – Daniel keek even in zijn aantekeningen – ‘Finn Dorsey en Rebecca Lindt schoten.’

Liv pakte haar water, nam langzaam een slok en probeerde de geluiden van die nacht niet te horen. Het geweer dat zo meedogenloos afging. Het geschreeuw om hulp. Een Mariah Carey-liedje dat nog in de gymzaal werd gedraaid. Haar eigen snelle ademhaling toen ze zich in die kast oprolde en niks deed. Bevroren. Vijf uur lang. Alleen de stoel tegen de deur had het arrestatieteam erop gewezen dat er nog iemand in de kast zat, nadat alles voorbij was. ‘Ja. Ik heb niets gezien, maar ik weet dat Finn geraakt werd toen hij Rebecca beschermde. Je moet Rebecca daar maar naar vragen.’

‘Ik heb het haar gevraagd. En ik ben van plan het ook aan Finn te vragen.’

Livs hoofd schoot omhoog, die woorden brachten haar terug uit haar herinneringen als een podiumhaak. ‘Wat?’

‘Meneer Dorsey is mijn volgende interview.’

Ze staaarde naar Daniel, ze wist niet of ze het goed gehoord had. ‘Finn is h́ier?’

Ze kon het bijna niet laten om te zeggen: *Hij bestaat?* Die gast was een geest geworden na de verschrikkelijke maanden na de schietpartij. Hij had heel veel belangstelling van de pers gekregen omdat hij een held was geweest, en de media had het verhaal uitgemolken. De steratleet en zoon van een lokale zakenman die een kogel voor zijn date had opgevangen. Maar na een jaar had zijn familie hun huis verhuurd en waren ze de stad uit verhuisd, net als iedereen uit de schijnwerpers. Niemand wilde daar beroemd om zijn.

Liv had sindsdien niets meer van hem gehoord, en hij had nooit interviews gegeven. Ze had besloten dat hij waarschijnlijk naar een tropisch eiland was verhuisd en zijn naam had veranderd. Zij had ook wel de stad willen verlaten – als ze daar het geld voor had gehad.

‘Ja,’ zei Daniel, terwijl hij over haar linkerschouder keek. ‘Hij is hier een paar minuten geleden aangekomen. Hij weigert om op camera te komen, maar heeft wel ingestemd met een interview.’

En toen kon ze het niet laten om zich om te draaien en de blik van de interviewer te volgen. Leunend tegen de muur in de schaduw van de donkere gymzaal stond een man met donker haar, gekleed in een zwart T-shirt en een spijkerbroek. Hij keek op van de telefoon in zijn hand, alsof hij zijn naam hoorde, en keek hun kant op. Hij was te ver weg voor haar om zijn blik te lezen of details van zijn gezicht te zien, maar een steek van herinnering ging door haar heen. ‘O.’

‘Hé, we zouden hem moeten uitnodigen om erbij te komen zit-

ten, aangezien jullie dicht bij elkaar waren op hetzelfde moment. We krijgen daardoor een betere tijdslijn.’

‘Wat? Ik bedoel, nee, dat is niet...’

‘Jim, kan je de camera uitzetten? Ik denk dat dit belangrijk is. Meneer Dorsey,’ riep Daniel, ‘vindt u het erg als ik u nu een paar vragen stel? De camera staat uit.’

De cameraman zette zijn apparatuur uit en Finn kwam los van de muur.

Livs hart sprong haar keel in en probeerde te ontsnappen. Ze had Finn vermeden na alles wat er gebeurd was, niet alleen door dat ze gekwetst was, maar ook omdat zijn gezicht, zelfs op tv, de flashbacks uitlokte. Maar ze was dat meisje niet meer. Finn na al die jaren weer te zien zou haar niets moeten doen. Maar alsnog had ze de neiging om naar de achterdeur te lopen. Ze gleed uit de regisseursstoel waar ze in had gezeten. ‘Ik denk dat ik je alles heb gegeven. Ik was niet in de gymzaal, en mijn verhaal is eigenlijk gewoon dat ik in de kast ben weggekropen. Niet heel boeiend...’

Haar woorden gleden weg, haar stem stierf een snelle dood toen Finn dichterbij kwam en het licht van de studiolampen hem raakte. De man die aan kwam lopen leek niets op de jongen die ze had gekend. De dikke footballspieren waren gestroomlijnd in een harder, slanker postuur. Het gladde gezicht zat nu vol met stoppels, en de blik in zijn donkergroene ogen had niets meer van die jongensachtige onschuld. Er waren duizend dingen te zien in zijn ogen. Er kwamen duizend dingen in Liv naar boven.

Finn Dorsey was een man geworden. En een vreemdeling. Het enige herkenbare was de scherpe, onmiskenbare zweem van bewustzijn die ze altijd om die jongen had gevoeld. Tijd had dat effect alleen maar sterker gemaakt. Zonder na te denken ging haar blik naar zijn handen. Grote, bekwame handen die haar ooit hadden vastgehouden. Toen ze hem had gekend, had hij altijd de ring van het kampioenschap junior football gedragen. Het koude

metaal had zich in haar nek gedrukt als hij haar kuste. Nu droeg hij helemaal geen ringen meer. Ze ademde diep in, probeerde die oude, automatische reactie op hem weg te drukken, en veegde haar handen af aan haar nu gekreukte kokerrok.

Daniel stak zijn hand uit. ‘Meneer Dorsey, ik ben blij dat u er bent.’

Finn schudde zijn hand en knikte vlug. ‘Geen probleem.’

Toen gleed zijn blik naar Liv. Zijn wenkbrauw bewoog even, maar ze kon precies zien wanneer hij haar herkende. Er gleed iets over zijn gezicht. Een hele duidelijke blik. Alsof ze hem pijn had gedaan. Alsof ze een slechte herinnering was.

Want dat was ze. Dat was alles wat ze voor elkaar waren op dit moment.

‘Liv.’

Ze duwde de woorden door haar dichtgeknepen keel. ‘Hi, Finn.’

Hij stapte naar voren, zijn blik ging over haar gezicht, alsof hij ergens naar zocht. Of misschien bekeek hij gewoon de verschillen die de tijd haar had gegeven. Weg was de dikke eyeliner, de neuspiercing en het paars gestreepte haar. Na de universiteit was ze teruggegaan naar haar natuurlijk zwarte haar en ondanks dat ze nog steeds van mening was dat ze een eigenzinnige stijl had, droeg ze vandaag voor het interview een simpel grijs pak. Iets waar Liv als tiener snurkgeluiden om had gemaakt.

‘Het is goed om je te zien,’ zei Finn, zijn stem dieper en meer donderend dan ze zich herinnerde. ‘Je ziet er...’

‘Uit alsof ik een twee uur durend interview heb doorstaan, vermoed ik.’ Ze lachte geforceerd. ‘Ik zal weggaan, zodat jij en Daniel kunnen praten. Ik weet zeker dat jij veel meer details kunt geven dan ik. Ik was maar het meisje in de kast.’

Finn fronste. ‘Liv...’

‘Ik had gehoopt dat ik met jullie allebei kon praten,’ onderbrak Daniel hen. ‘Dat geeft misschien wat meer inzicht.’

Livs hart bonsde nu veel te snel. Een deel van haar wilde tegen Finn schreeuwen, om te eisen waarom, om al die vragen te stellen die ze nooit had gesteld, al die gevoelens die ze weg had gestopt in het laatste Eindexamenjaar. Maar het andere deel van haar wist dat er geen goed antwoord was. Uiteindelijk hadden ze het alle drie overleefd. Misschien als hij niet uit de kast was weggegaan, had Rebecca het niet gehaald. Dan zou Liv daarmee moeten leven.

Ze draaide zich naar Daniel en trok een verontschuldigende blik. ‘Het spijt me. Ik ben helemaal kapot hierdoor. Ik wil het hier liever bij laten. Ik heb niets toe te voegen.’

‘Als we een pauze nemen en dan...’

‘Ze zei dat ze moe is,’ zei Finn met een rustige autoriteit in zijn stem.

‘Het zouden maar een paar vragen zijn. De kijkers zouden...’

Finn stak een hand op. ‘Kijk. Ik weet dat je dit voor een goed doel doet, maar je moet onthouden wat dit met ons doet. Voor de buitenwereld was dit een tragedie. Sommige mensen hadden het erover tijdens het avondeten, vonden het ongelooflijk en werden er politiek van. Voor ons was dit ons leven, onze school, onze vrienden. Om ons te vragen hier weer terug te komen, om over al deze dingen te praten... Dat vergt meer dan iemand zich beseft. Het rukt dingen open die we probeerden te verstoppen. Dus laat haar gaan. Ze is niemand meer van haar verhaal schuldig dan ze wil geven.’ Finns blik raakte die van haar. ‘Ze is niemand iets verschuldigd.’

Livs borst kromp ineen en Daniel keek haar verontschuldigend aan. ‘Het spijt me. U hebt gelijk, mevrouw Arias. Als u moet gaan, doe dat alstublieft. Ik waardeer alle tijd die u me heeft gegeven.’

Hij stak haar hand uit en zij schudde hem. ‘Geen probleem. Dat ik weet dat de opbrengsten naar de families gaan helpt. Ik weet dat je het tot een goed einde zult brengen. Ik heb alleen niets meer toe te voegen.’

Ze liet Daniels hand los en draaide zich naar Finn, en knikte naar

hem om hem te bedanken. ‘Ik ga, zodat jullie kunnen beginnen. Het was goed om je te zien, Finn.’

Finns geconcentreerde blik hield de hare vast, en even kwamen de herinneringen naar boven die niets te maken hadden met de schutters of geweld of de manier waarop alles was geëindigd. Haar hoofd vulde zich met beelden van gestolen minuten en verwoede zoenen in de bibliotheek en zijn harde lach als ze hem moppen vertelde. Voordat Finn haar die avond had verlaten, had hij haar elke dag van dat semester gered, haar iets gegeven om naar uit te zien, iets om om te lachen als het thuis verschrikkelijk was. Hij had haar laten hopen.

Maar zelfs voor de schietpartij had ze geweten dat ze samen geen toekomst hadden. De tekenen waren er altijd geweest. Ze was gewoon te verblind om dat te zien.

‘Het is lang geleden,’ zei hij zachtjes. ‘We zouden wat moeten gaan drinken om bij te praten. Logeer je in de stad?’

Dat was zo. Maar ze had zich niet voorbereid op dat gesprek. Ze voelde zich niet voorbereid op *hem*. Al die jaren nadat hij was verdwenen, had ze duizenden vragen voor hem gehad, maar nu kon ze zich er niet toe brengen er één te stellen. Dit interview, het twaalfjarig jubileum en hem zien had ervoor gezorgd dat ze zich rauw en blootgesteld voelde. En welk verschil zouden zijn antwoorden maken? Het verleden zou niet veranderen.

Ze wilde liegen en zeggen dat ze vanavond zou vertrekken. Maar ze verbleef in de Bear Creek Inn, het enige behoorlijke hotel in hun kleine stadje in Texas, wat betekende dat hij daar waarschijnlijk ook verbleef. Als ze zou liegen, zou ze hem tegenkomen omdat het universum zo werkte. ‘Ik heb afgesproken met wat vrienden te gaan eten. Ik weet niet zeker of ik tijd heb.’

Hij keek haar even aan, zijn ogen zoekende, en knikte toen. ‘Ik slaap in kamer 348 van de Bear. Bel mijn kamer als je van gedachten verandert, dan kunnen we bij de bar afspreken.’

Ze dwong zichzelf beleefd te lachen. ‘Doe ik.’

‘Goed.’ Maar ze wist door de blik op zijn gezicht dat hij haar niet geloofde.

Dit was alleen maar een formaliteit, en misschien was zijn aanbod om iets te drinken ook een formaliteit geweest. Het maakte niet uit wat er tussen hen was gebeurd voor die nacht, het enige wat ze voor elkaar waren, waren de slechte herinneringen en nog slechtere beslissingen.

Ze zei allebei de mannen gedag en draaide zich om naar de deur, ze dwong zichzelf niet om te kijken. Deze plek, dit verhaal, was haar verleden. Finn Dorsey was haar verleden. Ze had niets of niemand nodig om haar aan die tijd van haar leven te herinneren, en hoe breekbaar ze was geweest. Ze had zo hard gewerkt om dat alles in een hele stevige kluis op te bergen zodat ze eindelijk verder kon gaan. Ze kon hier niet blijven hangen.

Ze liep sneller. Haar hoge hakken klikten op de vloer van de gymzaal.

Maar in plaats van haar stappen te horen, kon ze alleen maar de schoten horen. *Klik, klik, klik. Pang, pang, pang.*

Paniek stroomde over haar zenuwuiteinden, en ze probeerde te ademen door de wrange dennengeur die haar achtervolgde. *Nee.* Geschreeuw klonk in haar oren.

Ze liep zo snel dat ze net zo goed had kunnen rennen. Finn riep misschien haar naam.

Maar dat wist ze niet zeker en ze draaide zich niet om.

Hoe sneller ze hier weg kon komen, weg van deze plek en de herinneringen, hoe beter.

Ze was niet meer dat meisje.

Ze zou nooit teruggaan.